

Utorok 4. apríla 2017

Piesne: ES č. 108, 248

Text: Mk 14, 66 – 72

„A hneď kohút druhý raz zaspieval. Vtedy si Peter spomenul na slová, ktoré mu povedal Ježiš: Skôr, ako kohút dva razy zaspieva, tri razy ma zaprieš. A dal sa do plaču.“

Zamyslenie nad Božím slovom:

Prečítaný odsek z Markových pašii nám hovorí o tom, že Peter zaprel svojho Majstra a Spasiteľa, hoci sa od neho nežiadalo, aby vyznal svoju vieru, že Ježiš je Mesiáš, ani mu nehrozili zatknutím a väzením. A on predsa zapiera svoje učenie, svoj blízky vzťah k Ježišovi. Akoby chcel žiť ako tajný učeník. Kto však nie je s Ježišom, je proti Nemu. No napriek tomu aj v túto chvíľu zrady a zbabelosti ho sprevádzal anjel milosti. Peter vyšiel do noci, no nie do noci zúfalstva ako Judáš. Horko plačúc, šiel v ústrety rannému svitaniu. Vychádzal v ústrety novému počiatku svojho života, aby, kráčajúc s Kristom na smrť, mohol dokončiť svoje pokánie, získať milosť, pokoj a zmierenie. Peter do konca svojho života verne vyznával svojho Pána. Tak mohlo zmiznúť pohoršenie z jeho zapierania Ježiša. V tomto príbehu však máme myslieť na seba: od Krstu svätého sme pozvaní k tomu, aby sme sa k Ježišovi priznávali ako k Božiemu Synovi. Preto sme tu, aby sme slovom a skutkom do celého sveta vyznávali: Náš Pán je Ježiš Kristus, ten ukrižovaný, a my sme zbor Jeho verných učeníkov. Toho, ktorého v temnú chvíľu Peter nepoznal, máme poznať my: Syna Boha živého, ktorý tú blízkosť živého Boha dosvedčuje nie úspechmi, mocou, silou, slávou, ale na ceste poníženia a kríža. On šiel po nej ako Baránok, ktorý na svojich pleciach niesol nielen ťarchu ľudského nepriateľstva, ale aj ťarchu neporozumenia Božích vecí a ešte viac ťarchu zrady a zapretia tých najbližších. Ťažobu nepochopenia a nevery vlastných vyznávačov. Otázka vernosti a zapretia je pre nás zásadná – no aj pre samotného Boha, ktorého ponížený a zapieraný Ježiš reprezentuje. Apoštol to spresňuje, keď hovorí, že ak my zapierame Boha, On zostáva verný, lebo nemôže zaprieť samého seba. Na tejto vernosti, na tejto skale, stojí Boží ľud. O tejto vernosti vydáva svedectvo Ježišov príbeh. Kiež nás táto vernosť vždy postaví na nohy k smelému vyznávaniu a vyslobodzuje nás v živote od našej bezradnosti a strachu. Amen.

Modlitba:

Pane náš, ďakujeme Ti za to, že si smieme pripomínať Tvoju vernosť, evanjelium o Tvojom záujme o nás. Čo by sme boli bez Teba? Ty vidíš naše zlyhania, keď sme nechceli kráčať po Tvojej ceste, keď sme zapierali Tvoju lásku a boli ľahostajní a zatvrdení voči Tvojmu dielu. Prosíme Ťa preto, pripomeň nám, že Ty nerozhoduješ podľa kvality našich slov a činov, ale podľa svojich sľubov, podľa perspektívy, ktorú otvorilo evanjelium o Tvojom kráľovstve. Túto Tvoju vernosť si chceme sprítomniť, z nej čerpať, ňou sa nechať vzpružiť a inšpirovať. Daruj nám to ako Ten, ktorý dielo svojich rúk neopúšťa. Amen.

Mgr. Martin Vargovčák, zborový farár v CZ ECAV Vranov nad Topľou